

ВИРОЩУВАННЯ КЕРІВНИКІВ ДЛЯ БОГА

ВСТУП

Ми хотіли б детально розглянути стратегію ПЛВЦ, завдяки якій у всьому світі з'являються тисячі нових керівників церков. Почнімо з України і подивімося, як Україна стала країною, яка рухається у Божому напрямку.

Я почав навчати кілька груп церковних керівників у 1990 році. Коли ж настав 91-й рік, у багатьох із них з'явилося велике натхнення ділитися вивченим з іншими людьми. Люди, які займалися в моїх групах, підходили до мене, щоб висловити вдячність. Не знаю, чи подобаються вам сенбернари, а от мені здається, що сенбернари — чудові собаки, прекрасні тварини. Але я не можу витримати, як вони постійно все слинять. Коли ж брати з моїх груп підходили похвалити мене, розказати мені, як їм усе сподобалося, я поставив їм одне запитання. Як виявилось, це запитання було дуже влучним. «Якщо вам так сильно все сподобалося, то чи сподобається воно іншим?» Вони відказали: «Та звісно, що сподобається!» А я їм: «Ну коли так, то беріть матеріали — і до праці!» Брати так і зробили. Вони поїхали по різних містах і селах, зв'язалися з різними людьми, а потім повернулися до мене з точним переліком усіх людей у тих населених пунктах, де було бажання навчатися. Коли вони розповіли мені про результати цієї попередньої роботи, я був вражений — на моє велике здивування, у загальному переліку налічувалося 1600 осіб, які хотіли навчатися. Я просто не знав, що робити; і, приголомшений, я зрозумів, що така велика справа мене роздушить і потрощить, бо я ні до чого подібного не був готовий. Але саме та мить була Божою миттю. Часто трапляється так, що ми доходимо до самого краю дороги, коли далі — безвихідь, і тут починає діяти Бог. Святий Дух здійснив щось таке, про що ніхто не знав. Раптом підходить до мене людина й каже: «Аврааме, ви не знаєте, що це за книги тут скинули?» Ні про які книги я нічого не знав. Виявилось, що невідомо звідки приїхав самоскид, заповнений книгами, підїхав до вікна підвалу і всі ті книги скинув туди. От вони там і лежали насипаною купою, розкидані, без ладу. Ми пішли подивитися, що то за матеріали, і що виявляється? Це були книги до нашого курсу № 1 — саме те, що нам було потрібно. Слава Богу! Святий Дух знав, що Він робить. Я намагався дізнатися, хто привіз ці книги, як вони туди потрапили, але так і не зміг дізнатися, яким чином вони опинилися саме там, де перебували ми, і саме тоді, коли в них була потреба. Ми думаємо, що, можливо, ці матеріали привезла в Україну організація «Відчинені двері». Якщо так, то щиро їм за це дякуємо.

Брати з моїх груп почали навчати 1600 осіб, і невдовзі вони дуже чітко усвідомили один принцип. Якщо щось подобається, то треба ділитися з іншими. Ці 1600 осіб почали розповідати про своє навчання іншим, і ми не встигли навіть зоглядітися, як з'явилося вже 7000 осіб, які вивчали Боже Слово. 7000 керівників різних церковних служінь, які готувалися до кращої та ефективнішої праці. І ці 7000 керівників організували 2000 нових церков. Ми славимо Бога за цих побожних братів, за те, що вони зробили, за те, як Святий Дух використовував їх.

Через 8 років в Україні було вже 18000 осіб, які щотижня вивчали Боже слово. Це було дивовижно, і ми дуже за це вдячні Богові.

Україна стала сучасним чудом з Книги Дій. Які ж були складові цього чуда? Складовими стали елементи стратегії, окресленої в Ефесян 4:11, де зазначено, що Бог дав церкві не одного керівника, а команду керівників. А потім знову в 2 Тимофія 2:2, де Павло сказав Тимофієві: «Те, що ти прийняв від мене, передай іншим, які своєю чергою зможуть передати це далі». Йдеться про навчання для особистості в цілому, про наставництво та практичне учнівство в служінні, про вирощування чоловіків для Бога. Жінки, напевно, подумують, чому такий великий наголос ми робимо на чоловіках. На це є кілька причин. У більшості країн світу є чимало активних християнок, і ми за них вдячні Богові. Багато в чому жінки здатні до більших та кращих справ, ніж чоловіки. Але так чи інакше ми повертаємося до того, що робив Ісус. Ісус навчав дванадцятьох чоловіків, потім у Нього було ще сімдесят. Якщо підійти до початків, то, хоча згрішила першою Єва, у Біблії сказано, що всі згрішили в Адамі. А якщо ми подивимося на потреби наших церков, то побачимо, що нашим церквам потрібні пастори, потрібні диякони, і майже без винятків наші люди бажали б, щоб пасторами та дияконами були чоловіки. А тому в цій лекції ви побачите, що особливий наголос зроблено на чоловіках, на примноженні чоловіків.

Україна стала найактивнішою християнською країною в Європі. Ми дякуємо Богові за українців, які їздили по багатьох країнах, скрізь несучи Євангелію Ісуса Христа. Сотні й тисячі їх мешкають в Росії, в Іспанії, в Італії, в інших країнах. Є вони і в Північній Америці. Бог здійснив прекрасну справу. Зараз по цілому світу є сотні місіонерів, але звідки це все почалося? Що стало джерелом? Саме про це ми й поговоримо, тому що це важливо. Робити те, що робив Ісус, — ось як це все сталося. Практична підготовка до керівництва

на основі методу примноження почалася з самого Ісуса. Ісус навчав чоловіків. У цій лекції я хотів би закликати вас до того, щоб ви наслідували приклад Ісуса та робили те, що робив Він, — зосереджували увагу на підготовці чоловіків.

«І Він вийшов на гору, і покликав, кого Сам хотів». Він поставив дванадцятьох, щоб були з Ним.

Власне, це і було важливим — бути з Ним, щоб розвивати такий характер, як у Нього.

Згодом Він також посилав їх на працю. Дуже цікаво, яким словом тут названо дванадцятьох. Це слово — не «учні», а «апостоли». Коли йдеться про учня, то мається на увазі той, хто йде за вчителем. Нерідко в програмах недільних шкіл можна побачити саме такий образ: великий гусак, а за ним дванадцять гусенят, і вони все роблять разом. І таке розуміння триває вже дві тисячі років. Але Ісус бачив все не так. Ісус це бачив так, що вони будуть з Ним, а далі Він посылатиме їх на працю. Тоді кожна людина матиме свої особисті обов'язки, матиме якийсь вплив, щоб іти й нести Євангелію іншим людям.

Ісус знав, що в Авраама Библа будуть недоліки та поразки, бо він позбавлений Божої слави та не зможе впоратися з такою великою справою. Він знав, що з нею не впораються дванадцять учнів, дванадцять апостолів. І тому Він сказав: «Я даю вам владу», — і Він дав Свою владу учням. У чому полягала ця влада? Це була сила Святого Духа на вигнання бісів. І мені здається, що найбільший біс, якого ми можемо вигнати з життя людини, — це сам сатана, і це стається тоді, коли людина падає на коліна та просить Ісуса Христа простити їй гріхи, приходить до Христа і приймає Його за свого особистого Спасителя. Це велика сила, яку може дати лише Бог. Бог забажав дати її учням, і Він бажає дати її нам з вами.

Ісус Христос мав намір запустити рух, завдяки якому буде заснована Його церква, яку краще назвати Його царством на землі, і зробив Він це у дуже дивний спосіб. Він не подався до Риму чи до Єгипту, не написав жодної книги, не став займатися політикою. Розуміючи, що перед Ним стоїть нагальна потреба підготувати тисячі людей, необхідних для запуску руху, що мав змінити плін людської історії, Ісус вклав чотири роки Свого життя у підготовку дванадцяти чоловіків. Він ніби приніс семінарію до студентів. Його методом було наставництво та учнівство. Головним аспектом навчання, яке здійснював Ісус, було проведення часу з учнями. Вони спостерігали за прикладом християнського життя та служіння, який показував їхній Учитель, і перетворювалися на радикальну групу революціонерів, які в буквальному розумінні змінили цілий світ.

У наш час стається чимало катаклізмів. Поява та зміцнення Європейського Союзу, занепад комуністичного режиму в багатьох країнах, різні цунамі та стихійні лиха, розповсюдження тероризму, пропозиції щодо єдиної всесвітньої грошової системи. Але, напевно, найсуттєвішою та найстрімкішою є технічна революція систем зв'язку. Якщо церква бажає скористатися цим історичним моментом, то вона має, вона ПОВИННА наслідувати приклад свого Засновника Ісуса Христа. Вона повинна вирощувати керівників для Бога.

I. НАВІЩО ПРИЙШОВ ІСУС

Ісус не прийшов проповідувати — це була лише реклама. Проповідувати міг і Ісаї, і Єремія теж умів проповідувати. Ісусові не було потреби приходити та витратити на проповідь три роки.

Ісус не прийшов творити чуда — це була лише реклама. Чудеса міг творити і Мойсей, і Ілля теж міг творити чудеса. Так, Ісусу доводилося це робити, бо люди не знали, хто Він. Він мав показати себе, мав пояснити, хто Він.

Але в цьому Він не мав успіху, бо врешті-решт люди пішли від Нього, і Він навіть запитував апостолів: «Ви теж підете?»

Чи прийшов Ісус для того, щоб спасти людей? Ні!

Чи прийшов Ісус для того, щоб померти на хресті? Ні!

Він воскрес, щоб започаткувати своє вічне Царство.

Ісус прийшов, щоб встановити своє духовне невидиме вічне Царство.

Урешті-решт воно охоплюватиме й нове небо, й нову землю, новий усевіт, наповнений Божими людьми.

Подивімося детальніше. Розгляньмо, за якою стратегією здійснювалася місія Ісуса.

/// 1 /// Місія Ісуса

Так, Він був у Палестині, так, Він проповідував, творив чудеса, щоб підготувати людей до розуміння того, хто Він такий. Йому потрібно було померти на хресті, щоб почати Боже вічне правління. Але то були лише складові частини, а це — Його мета.

Невидиме духовне вічне Царство, яке починається зараз, тут на землі, з видимих та фізичних людей. Починається з нас із вами.

Іноді на похоронах ми говоримо про духовне царство, немов воно починається після смерті. Ми говоримо: «Тепер він уже з Ісусом, тепер він на небі, тепер у нього вічне життя». Брати та сестри, у мене вічне життя вже давно. Моє тіло — це храм Святого Духа! Я маю вічне життя вже кілька десятків років — відтоді, як я народився згорі.

Наскільки було б егоїстично думати, що я — немовби центр усесвіту, і бідному Ісусу довелося прийти лише для того, щоб спасти Авраама.

Він прийшов, щоб зробити людей громадянами свого Царства. Не лише спасти їх від гріхів — ні. Спасіння — це ще не кінець, не остаточна мета. Головне не в тому, щоб спасти бідного грішника, аби він міг далі постійно щонеділі сидіти у церкві до самої смерті. Ні, головне — це прилучення, це участь.

На Заході люблять слов'ян. Тисячі українців, росіян та представників інших слов'янських народів емігрували до західних країн. Але хіба лише для того, щоб жити на соціальну допомогу? Чомусь мені здається, що люди емігрували не з такою думкою. Звісно, ні! Вони приїхали до іншої країни, щоб працювати, щоб робити свій внесок, щоб почати нове яскраве життя, щоб розбудовувати свою нову країну, щоб здійснити щось чудове разом з іншими людьми. Різниця величезна!

Нам потрібно по-іншому проповідувати звістку про спасіння. Потрібно проповідувати не просто про порятунок від гріха, а про прилучення до величної праці, про участь!

Ісус воскрес із мертвих та прийшов дати нам життя, і життя подостатком — життя вічне. Він прийшов, щоб зробити нас новим творінням, громадянами Його вічного Царства.

Де ж можна знайти цих людей, цих громадян? Що вони повинні робити у Царстві? Які між ними повинні бути стосунки? Яка їхня роль у Царстві? Чому ви сьогодні тут? Що очікується від цих громадян?

Його бажання полягало в тому, щоб усі громадяни стали активними в Його царстві та мали — послухайте уважно — вплив на все інше творіння.

Подивімося, який план Царства був в Ісуса.

В Ісуса був задум, щоб громадяни Його Царства формувалися у чіткі спільноти.

Спільноти християн, які діють окремо від загального суспільства, але не поза його межами.

Ісус Христос планував, щоб Його духовне Царство складалося зі спільнот (які ми називаємо місцевими церквами).

Церква має бути духовною спільнотою — Царством — видимим і дієвим.

Коли я сам, людям важко визначити, християнин я чи ні, але коли ми в групі, то зрозуміти це дуже легко.

Уявімо, наприклад, собі кафе, а перед ним стоїть група людей, і в кожного в руках ситро. Поряд з кафе працює бар, а перед ним компанія, і в кожного в руках пляшка пива. Скільки треба часу, щоб зрозуміти, що одне товариство — це справжні християни, а інше — громадяни пекла? Що одні люди належать до Божого Царства, а інші — до царства сатани? Що ця компанія прямує до неба, а ця — до пекла? Коли ми у групі, то на це потрібно лише мить.

Христовий задум — це духовні спільноти. Розгляньмо приклад спільнот або громад, які функціонують окремо від суспільства.

Подивімося на лікарню. У лікарні є важливі люди — зазвичай чоловіки у білих костюмах, а біля них жінки у гарненьких білих шапочках. Усі гарно вбрані, усі допомагають людям. У лікарні є директор, є адміністратор, є сторож, є прибиральник. Усі ці люди працюють разом, але повністю окремо від усього іншого суспільства. Усі знають, що це особливе місце і там здійснюється особлива справа — лікування людей.

Ще один приклад такої спільноти — це університет. В університеті подібна ситуація: є директор, є адміністратор, є сторож, є кілька дуже важливих людей, дехто з них з гарною бородою, вони стоять за столом, от як я зараз, і читають чудові лекції. І так, є там й інші люди. Іноді їхніх представників можна побачити ввечері десь біля ліхтаря. Зазвичай це чоловік і жінка, у них підручники під пахвою, а вони не вчаться, а стоять біля ліхтаря і роблять щось зовсім інше. Але все одно вони належать до університетської спільноти. І ця спільнота разом функціонує, разом працює, разом досягає спільних цілей.

Інший приклад аналогічної спільноти — це бібліотека. Тепер ви починаєте розуміти, який задум мав Ісус Христос щодо своєї Церкви, — щоб вона аналогічним чином функціонувала в єдності. Щоб це була спільнота, яка діє повністю окремо від суспільства, але не поза суспільством, а в його межах.

Слава Богу, серед наших церков є такі, які починають працювати як спільноти, знаходячи різноманітні можливості для праці та впливу у суспільстві.

Ми побачили, навіщо прийшов Ісус. Зрозумівши Його ціль, подивімося на Його стратегію.

II. СТРАТЕГІЯ ІСУСА

Коли Ісус був на небі, хіба було так, що Йому якось стало нудно і Отець Йому сказав: «Ну що Ти так нудьгуєш? Може, сходи на землю, поживи там трохи, подивись, що до чого?» Мені здається, що такого не було, і в Біблії сказано, що Ісус прийшов, як настало виповнення часу, тобто в такий момент, що кращого годі й шукати. Деякі сучасні дослідження вказують на те, що Марія почула звістку від ангела десь у вересні, тобто зачаття відбулося у вересні, Ісус народився, напевно, десь у червні, а мудреці зі сходу прийшли та вклонилися Йому 25 грудня.

Але ми хотіли б зазирнути трохи далі.

1. Ісус прийшов як коронований цар, який переможно в'їхав у столицю

Коли Він в'їжджав до Єрусалима, Він поклав початок своєму духовному невидимому Царству. Він в'їжджав як цар, як помазаний князь, щоб прийняти фізичне царство від Бога Отця та стати Князем, правителем всесвіту на віки віків.

Його першим завданням було знищити свого запеклого ворога — знищити смерть. Неможливо мати вічне невидиме нескінченне Царство, допоки смерть продовжує царювати та руйнувати. Тому Ісус прийшов прийняти смерть і зруйнувати її раз і назавжди. Цим була зламана сила сатани, щоб сатана не міг правити і не міг тримати у своїй владі людство та всю землю. Ми дякуємо Ісусові Христу за Його подвиг, за звершене Ним на хресті.

Ще один момент, який ми маємо дуже чітко зрозуміти, полягає у тому, що Ісуса не вбили. Дуже часто людям стає жаль Ісуса. Бідненький Ісусе, ми плачемо і ридасмо через цю жертву на хресті, і всяке таке. Але сталося ж усе не так! Ісуса не вбили — Він сам поклав власне життя. Він сказав: «Я кладу своє життя з власної волі, ніхто у Мене його не забирає». Він це зазначив з усією чіткістю та однозначністю.

Але в Новому Заповіті є й інша історія, в якій добре видно цю істину. Ми знаємо, що фарисеї та старші народу хотіли здихатися Ісуса. Але вони точно не хотіли одного — вони не хотіли нічого заподіяти Йому під час Пасхи. Вони казали: «На Пасху? Коли всі святкуватимуть? Та нізачо! У місті ж повно туристів. Здійметься заколот, це ж буде жах, так можна втратити весь прибуток з приїжджих. Ні, так не можна! Ні! Якось іншим разом». І що на це сказав Ісус? Він сказав: «Ха-ха, Я покладу своє життя саме під час Пасхи. Я Пасхальний Агнець і тому своє життя покладу на свято Пасхи». Саме так Він і вчинив.

Ми теж, як Ісус, повинні пройти через смерть — смерть крайнього, повного смирення та віддачі Йому. І тоді ми зможемо воскреснути як нові громадяни Його вічного Царства. І це Царство починається з нас, і починається нині. Ми маємо позбутися старого колишнього громадянства та прийняти нове вічне громадянство Христа.

2. Ісус мав особливий план щодо управління своїм Царством

У чому ж цей план полягав? Це була таємниця.

Його план полягав у створенні команди керівників! Часто цей бік Його діяльності називають «Таємним служінням Ісуса».

Подивімося на вірш Луки 10:21, де сказано, що Ісус звеселився. У всіх Євангеліях це єдина згадка про те, що Ісус звеселився. Як ви гадаєте, що означає звеселитися? Якою буває ваша реакція або що ви робите, коли вам стає весело? Невже йдете додому та спокійно заявляєте дружині: «Кохана, знаєш, що сьогодні сталося? Така радість. Ти не повіриш. Сьогодні у мене найщасливіший день». Ви ж не так відреагуєте, якщо у вас станеться щось чудове в житті, правда? Не так. І Ісус реагував теж не так. Це був унікальний, настільки неповторний випадок, що його потрібно було записати, потрібно було якось особливо відзначити. Ми бачимо, що Він звів погляд до неба, Він, напевно, приплеснув у долоні і вигукнув: «Так, Отче! — і при цьому Він, певно, ще й пританцьовував — Я дякую Тобі, Я славлю Тебе, тому що Ти не відкрив це іншим людям». Це була таємниця. Спробуйте лишень уявити, що сталося б, якби про це довідалися інші. Якби вони про це знали, то послали б вояків у Гефсиманію і наказали б їм: «Коли прийдете до саду, обов'язково схопіть і приведіть до нас дванадцятьох чоловіків. Маєте привести Ісуса та одинадцятьох Юдиних приятелів». Але вони про це не знали.

Його метод наставництва та практичного учнівства виявився успішним. Він його застосовував у роботі з дванадцятьма, а потім із сімдесятьма. І Він дуже, дуже радів, що фарисеї цей метод не побачили і не зрозуміли. Лише через кілька років фарисеї усвідомили, у чому була їхня помилка. Це сталося, коли вони побачили успіх апостолів та зрозуміли, що ті були з Ісусом. Вони побачили, що сталося, і сказали: «Ой, ні! Як ми помилися, ми ж недодивилися, а тепер погляньте, скільки розвелось цих Ісусиків». Саме так і відбулося. Вони не помітили дуже суттєвого моменту, тому що не зрозуміли стратегії Ісуса.

На цій схемі ми бачимо стратегію Ісуса.

/// 2 /// Стратегія

Ми бачимо, що Ісус мав чітку місію. Він прийшов у Палестину, тому що там уже було попереднє фізичне земне царство Бога Отця, і Він більше ніде, крім Палестини, не був. Завдяки Його проповіді, Його свідченням, Його чудам люди почали розуміти, хто Він такий, і почали приходити, шукаючи Його. Чимало таких шукачів урешті-решт стало віруючими. Саме з таких віруючих Ісус вибрав невелику групу та створив з неї команду керівників. У Нього була команда з трьох, команда з дванадцятьох, і, можливо, були інші команди, які входили до числа сімдесятьох. Він навчав цих людей та готував їх до керівництва у Його духовному Царстві, до керівного служіння у церкві.

Ісус продовжує це робити й сьогодні. Ісус і сьогодні виходить на вулиці та знаходить там Закхеїв, Матвіїв та інших. Я зазвичай наводжу ось який приклад, коли кажу, що Ісус досі шукає людей. І от бачить Він, ходить тут чоловік туди-сюди. От не знаю, що ви бачите? Що ви тут бачите? Що? Саме так, саме так — п'яничку. Патрульна поліція теж у ньому бачить лише п'яничку. А знаєте, кого бачить Ісус? Ісус бачить, що ось іде пастор найбільшої церкви у нашій країні. Ось що тут бачить Ісус. Ісус міняє серця і життя людей.

Колись у мене була можливість говорити про це з людьми в Росії, і іноді чоловіки, почувши цей приклад, починали плакати. Вони заливалися слізьми, у них іноді від сліз мокли сорочки. А потім вони підходили до мене і казали: «Аврааме, той чоловік, про якого ви казали, — це я. Я був останнім п'яницею. А сьогодні я пастор у Божому домі, благодаттю Ісуса Христа я керівник у церкві».

Ісус започаткував фізичне царство у часи Старого Заповіту з дванадцятьох керівників — синів Якова. І так само Своє духовне Царство Він почав у Новому Заповіті теж із дванадцятьох керівників. Ісус особисто, фізично, тілесно ніколи не царював у своєму Царстві. Він пішов, а царювання залишив іншим, які стали підцарями. Ісус підготував дванадцять учнів, щоб вони стали керівниками церкви, стали царями в Його Царстві. Після воскресіння Ісус відвів 40 днів для особливої підготовки своїх послідовників до ролі царів (про це ми читаємо в Луки 22 та в інших місцях). Він тоді не розмовляв з невіруючими, не творив особливих чуд. Він готував своїх людей до правління в Його Царстві.

Подивімося ж на те, хто такий цар, і даймо коротке визначення, щоб розуміти, що мається на увазі під словом «цар».

У Старому Заповіті були царі міст, областей, малих та великих держав. Сьогодні ми не вживаємо такого титулу, бо зараз у нас є мери, прем'єри, губернатори, президенти тощо. А в Біблії на позначення більшості цих посад вживалося слово «цар».

І так само Ісус готував багатьох людей — не лише дванадцятьох, а ще й сімдесятьох, і жінок також, до того, щоб вони були царями та царицями. Учні були не просто учнями — це були чоловіки та жінки, які вчилися та готувалися для майбутнього царювання.

Ісус підготував:

Царя Петра — і дав йому Рим.

Завдання царя Петра полягало в підкоренні царства сатани в Римі та встановленні там Христового духовного Царства.

Цар Пилип — можливо, йому дістався Єгипет.

Завдання царя Пилипа полягало в тому, щоб поширити духовне Царство та зменшити царство сатани.

Цар Хома — він попрямував до Індії.

Завдання царя Хоми полягало в тому, щоб допомогти людям емігрувати з царства сатани та оселитися у новому духовному Царстві Христа.

Цар Андрій — він відвідував Русь.

Завдання царя Андрія полягало в тому, щоб мати вплив на язичників цього регіону.

Христос кожному цареві у Своєму царстві призначив мати вплив на певний регіон, щоб перемінити зле суспільство на добре. Ціль Христа не в тому, щоб лише спасти кілька душ у кожному місті.

Зупинімося та дослідімо, чи були учні дійсно царями.

За чим ми пізнаємо царя? Можна сказати, що за його багатством або за його оточенням. Але якщо в кімнаті зібралася група з чотирьох або п'яти осіб, наприклад, ось тут, то за чим ми зможемо визначити, хто тут найголовніша шишка? Мені здається, що найпростіше, найзрозуміліше було б, якби у нього була корона. Якщо на голові корона — це вже точно найвищий начальник. Не цей, не цей, і ці теж ні, а ось цей — це цар.

А з огляду на це можемо поставити ще одне запитання. Чи були апостоли коли-небудь короновані у видимий фізичний спосіб?

ТАК — Вони фізично отримали корони у день П'ятдесятниці. Ми читаємо і про те, що згодом вони отримають престоли. Після свого земного служіння вони отримають престоли на небі.

У багатьох країнах церква відійшла від правдивого розуміння сутності християнства і почала відзначати Різдво як НАЙГОЛОВНІШЕ свято. А що ж святкується? Народження дитинчати — як гарно, як любо! І як ще й зі світлим волоссячком, то взагалі краса. А ще, можливо, сині оченята. І щоб завиточок на голівці чи, може, навіть і два.

І що ж ми святкуємо на Різдво? Святкування Різдва навіть не згадується у Біблії. А Пасха у Біблії є. П'ятдесятниця у Біблії є. Вони були у Біблії від самих початків Старого Заповіту. Їх туди помістив Бог.

П'ятдесятниця! Це початок вічного нескінченного невидимого духовного Царства Христа. Усе тут зосереджено на ЦАРЯХ!!! Царі — президенти — губернатори — мери — прем'єри — народні депутати — міністри. Титул або звання не має значення. Сутність у правлінні! Правителі — відповідальні люди!!! А яка різниця? Різниця величезна, неймовірна різниця! Тому що суть полягає у встановленні Царства, у впливі. У практичній відповідальності — послухайте — і за спасених, і за неспасених. Ви правитель у Божому Царстві, а тому відповідаєте за невіруючих свого міста. Суть у відповідальності за ціле своє місто. У день суду Бог скаже вам: «Ти був Моїм царем, ти була Моєю царицею, ти був моїм правителем. Який вплив ти мав на невіруючих у своєму місті? Що ти робив із ними?»

Дванадцять це зрозуміли, вони робили те, що робив Ісус, і підкорили цілий світ за 50 років. Спочатку я думав, що Євангелія рознеслася здебільшого навколо Середземномор'я, але згодом я довідався, що вони були і в Китаї, і в Японії, і навіть у Монголії. Цілий світ. І це саме Бог має і для нас.

III. ЩО САМЕ РОБИВ ІСУС

Подивімося на Його метод. Сьогодні ми хочемо поговорити про методи — про практичні біблійні методи. Про методи, які застосовував Ісус. Ісус застосовував метод практичного наставництва та підготовки у служінні.

Перед нами зараз невелика діаграма, яка допоможе нам краще це зрозуміти.

/// 3 /// Набуття практичного досвіду у служінні

Ісус почав з фундаментальної інформації. Він навчав таких людей, як Нафанаїл, у яких не було підступу. Вони мали духовне підґрунтя. А Він далі дав їм те, що було необхідним для керівництва. Крім того, Він давав їм можливість здобути практичний досвід служіння.

Коли додалися ці дві складові, учні почали про них говорити між собою. Ми читаємо у кількох місцях, що вони обговорювали ці теми. «Що Він має на увазі, коли каже про закваску у хлібі або що це Він каже, коли говорить про сіль землі?» З написаного можна зробити висновок, що вони розуміли, що Ісус готував їх до керівництва, тому що вони сперечалися між собою: «А чому це ти маєш бути кращим керівником за мене, чому це ти маєш посісти вищу посаду, ніж я?» Вони навіть зверталися прямо до Ісуса: «Ісусе, будь ласка, може, Ти таки даси мені особливе місце біля Себе?» Бачимо, що вони розуміли, що саме робив Ісус.

Завдяки цим методам ці нові правителі духовного Царства за 50 років підкорили цілий світ.

Подивімося, як Ісус наповнив своє Царство новими громадянами.

Для відповіді на це питання ми мусимо звернутися до Великого доручення! На якусь мить зосередьмо увагу на Великому дорученні. Велике доручення складається з двох частин. Я хотів би відвести трохи часу на роздуми про це.

Велике доручення — це немовби вказівка, ніби стислий підсумок, ніби девіз, ніби слова, які можна було б записати на могильному камені. Донедавна я розумів Велике доручення як наказ: «Аврааме, іди та проповідуй Євангелію. Аврааме, роби учнів! Аврааме, іди та роби те і те! Аврааме, навчай всього!»

Зараз я розумію його в зовсім іншому світлі, розумію його значно глибше.

Наведу кілька прикладів, щоб пояснити, що я хочу сказати.

Ісус власним прикладом учив чотирьох моментів. І три з них ми знаходимо у Великому дорученні, а ще один Він постійно показував своїм способом життя.

1. Ісус на особистому прикладі показував, як проводити групи з вивчення Біблії для невіруючих — і Він працював з ними весь час

Ми розглянемо три випадки.

- 1) Якось Він був у дуже, дуже багатому домі. У такому домі, який можна побачити у передмістях, — ви ж знаєте, — з такими вежками, у домі, побудованому за унікальним проектом, з чудовим дахом та величезним дорожчим парканом. З самого вигляду зрозуміло, що тут мешкає не багата, а супербагата людина. Настільки багата, що такі гроші заробити чесно просто неможливо. Напевно, у власника якісь зв'язки з мафією чи щось таке. І ось ми у такому домі бачимо Ісуса. Звичайних людей в цьому домі не було. Зібралися там лише такі самі багаті, які могли знайти між собою спільну мову. Ісус вивчав з ними Біблію. І серед них були ті, хто отримав спасіння.
- 2) Ми бачимо Ісуса ще на одній зустрічі з вивчення Біблії. Цього разу ми бачимо, як Він проводить вивчення Біблії у домі ліберального богослова. Ви знали, що у ті часи були ліберальні богослови? Я вам про них розповім. Ісус проводив зустріч із вивчення Біблії з богословами, які не вірили у посмертне життя, не вірили у рай чи пекло, не вірили в існування ангелів, і Ісус для них проводив особливу зустріч, на якій вони досліджували Біблію. Звичайних людей там не було. Не було — це була особлива зустріч з вивчення Біблії.

Я вам розповім про свого тата і його церкву. Пастор тієї церкви, куди ходив мій тато, не вірить у життя після смерті. Він думає, що живемо лиш тут — потойбіччя нема. Заступник пастора у церкві, куди ходив мій тато, — гей. І чого дивувати, що мій тато зараз у пеклі? А все одно боляче, дуже боляче. Я не дивуюсь, але щоразу, коли про це думаю, мені болить.

- 3) Ми знову бачимо, як Ісус проводить зустріч із вивчення Біблії, цього разу в домі звичайних людей. І ми читаємо, що ці люди йшли і запрошували своїх сусідів, запрошували своїх друзів.

Ісус проводив з людьми зустрічі з вивчення Біблії, і Він залишив нам приклад, який ми маємо наслідувати.

2. В Ісуса були групи з новонаверненими

Часто у нас на думці лише дванадцять апостолів або дванадцять учнів, з якими Ісус працював на вищому рівні. Але ми бачимо, що Ісус ішов і до тих, хто лише починав вірити, і Він допомагав їм закласти тверду основу віри та стати активними учасниками в Його праці. Для цієї групи є зручна назва — сімдесят. Легко запам'ятати, що Він працював над утвердженням новонавернених у вірі та залученням їх до практичної праці.

А далі ми переходимо до третього пункту. Пункти 1 і 2 — це перша частина Великого доручення, де сказано робити учнями. Маємо взяти невіруючу людину і щось з неї зробити. Це не відбувається автоматично. І робиться це нелегко. З людиною треба працювати, можливо, трохи поштовхати, може, навіть трохи побити. А потім урешті-решт сильно її стиснути, щоб вичавити з неї все пиво, — і ось з'являється чудовий новонавернений. Я знаю, ви смієтеся. Розумію, що це здається вам смішним, але таке все одно мусить статися. Не може все звестися до малесенької молитви: «Любий Ісусе, мені соромно за гріхи, прости мені, будь ласка. Амінь». Потрібно значно більше. Щоб людина стала віруючою, треба значно більше.

Проте поки ми розглянули два моменти, які стосуються першої частини Великого доручення.

3. Ісус навчав дванадцять керівників церкви, дванадцять царів

Він готував їх для свого Царства, і це друга частина Великого доручення. У другій частині Великого доручення сказано навчати їх усього.

Мені здається, що всього не навчають у першому класі. І думаю, що на першому курсі університету теж не навчають усього. Хоча іноді ми намагаємося. Я пам'ятаю, як одна мама намагалася навчити свою семирічну доньку того, що стосується інтимної близькості у шлюбі. Донька її запитала: «Мама, а звідки я? Де я була раніше?» А мама їй: «Моє сонечко...» — і почала розповідати їй про квіти і про бджоли, і про всякі мікроскопічні деталі. Дівчинка була під величезним враженням. А далі вона каже: «Дякую, матусю, дуже гарна розповідь. А тепер скажи мені, де я була раніше. От бабуся раніше була

в Калинівці, а я де?» Зрозуміло, що нічого у мами не вийшло. Навчати всього — це глибина, це вищий рівень, це навчання того, що значить бути правителем у Божому Царстві.

А зараз ми розглянемо ще один момент, який Ісус показував усім Своїм життям. Він не зазначений у Великому дорученні, але Ісус постійно демонстрував його Своїм життям.

4. Щоденне проведення однієї години над Словом

Я вас хочу до цього закликати. Щоденно проводити годину над Божим Словом. Можливо, Ісус робив це не щоранку, але ми багато разів читаємо про те, як Ісус рано-вранці молився до свого Небесного Отця. Уявіть собі — Божий Син, навіщо Йому було молитися? Але Він молився. Він кликав уранці до свого Отця. А багатьом з нас чомусь легше читати Біблію ввечері, легше ввечері молитися. І іноді наша молитва звучить десь так: «Любий Ісусе, я сьогодні був дуже заклопотаний, у мене було чимало різних справ, доводилося бігати туди-сюди. Щось у мене не вийшло, а щось вийшло дуже непогано. Сподіваюся, Ти задоволений сьогоднішнім моїм днем. Я дуже втомився. Добраніч. Амінь». А якщо ми молимося вранці, то можемо Богові принести новий день, немов чистий аркуш. Ми можемо просити, щоб Бог записав на цьому аркуші, що має сьогодні відбутися, з якими людьми ми маємо зустрітися, що Він хотів би, щоб ми цим людям сказали. Він може приготувати їхні серця, може приготувати наше серце, наші уста... Ми можемо віддати Ісусові цілий день.

Але перш ніж рухатися далі, я хотів би зараз запитати, хто серед присутніх уже наслідує приклад Ісуса? Рано-вранці, ще до того, як зійде сонце, або, може, відразу після сходу? Підніміть, будь ласка, руку. Якщо ви раз на тиждень або кілька разів на тиждень проводите рано-вранці час у спілкуванні з Богом, у читанні Біблії та молитві. Бачу, що не так багато. Дякую, що підняли руку. Але бачу, що не багато. Так, дякую. Дякую вам. Слава Богу, серед нас є кілька людей, які вже виконують той задум, який був в Ісуса, які вже йдуть за Його стратегією.

Ще один момент, який робив Ісус. Ісус дав церкві групу керівників.

Якимось чином упродовж віків церковної історії ми засвоїли ідею про те, що у церкві має бути один керівник, який стоїть між народом та Святим Святих і підносить молитви або, можливо, молитви та каїння, який проповідує слово, керує співом, і все, що має робитися в церкві, він робить для людей, бо він немов посередник між людьми та Богом. Бачимо в католицьких церквах, бачимо це в православній церкві, бачимо це в наших протестантських церквах. По цілому світу. Але Бог це бачив не так. Бог мав задум, щоб була група керівників, які могли б між собою спілкуватися та разом виконувати працю. І ми бачимо, що апостол Павло хотів, щоб Тимофій навчав інших людей чинити так само.

І тепер я розумію, що Велике доручення — це не наказ: «Аврааме, іди проповідуй! Аврааме, іди та роби те і те!» Я бачу його зараз зовсім по-іншому. Ісус у самі останні хвилини Свого життя підходить до учнів і каже їм: «Подивіться, ви бачили, що Я робив. Я показав вам усе власним прикладом. Я робив, а ви все це бачили. І тепер Я йду. За мить Мене вже тут не буде. Ви залишаєтеся тут самі. І хочу вас просити лише про одне. Робіть те, що робив Я. Будь ласка, наслідуйте Мій приклад».

Нічого собі проханнячко в Ісуса, правда? Оце так прохання! І мені воно здається значно глибшим, ніж просто «ану іди працюй» чи «ану гайда до діла». Ісус просить нас наслідувати Його приклад та робити ці чотири моменти. Брати, якщо ми хочемо бути успішними, ми МУСИМО робити те, що робив Ісус. Ми мусимо розвивати команди керівників. Ми мусимо вирощувати тих, хто веде за собою.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ ТОГО, ЩО РОБИВ ІСУС

Вирощування чоловіків для Бога. Саме це й робив Ісус. Наставництво та практичне учнівство — це метод Ісуса.

Для цього методу, який застосовував Ісус, потрібен новий стиль церковного керівництва. Місцеві церкви повинні виховувати нових керівників для примноження церков. Це найбільш занедбана частина сучасного церковного життя. Ми повинні робити те, що робив Ісус, — вирощувати чоловіків для Бога!

Подивімося на **підготовку керівників безпосередньо у служінні**.

Застосування Ісусової стратегії спонтанного зростання.

Я хочу показати вам чотири складові частини.

1. Підготовка особистості в цілому

Йдеться не про освіту. Так, звісно, для підготовки потрібні й знання, але головне — це переміна характеру людини, перетворення на учасника, який далі йде і застосовує усе те, чого він навчився.

2. Наставництво для груп керівників

ПЛВЦ — це одне з дуже рідкісних служінь. Дуже мало є таких служінь, які зосереджують увагу на підготовці та наставництві цілих груп. Майже всі навчальні програми зосереджені на окремих учнях. З церкви їде якась окрема людина, вступає десь до навчального закладу, перебуває весь час там, учиться, здобуває освіту. Потім повертається додому — і ось в церкві є одна освічена людина.

Служіння ПЛВЦ приходить у місцеві церкви та набирає групи керівників: пасторів, пресвітерів, дияконів, інших ключових людей у церкві — і навчає їх усіх разом відповідно до Ефесян 4:11.

3. Дискусійні семінари двічі на місяць та практичні завдання

Я хотів би сказати кілька слів про дискусійні семінари, тому що це дуже важливо. Мені чомусь здається, що Бог багато в чому до жінок ставиться з більшою прихильністю. До жінок Він якийсь дуже добрий. У жінок є дар балакучості, у жінок є дар стосунків, жінки здатні одночасно займатися кількома справами, вони можуть виконувати декілька завдань одночасно. А чоловіки зовсім, зовсім інші. Коли жінці радісно, вона комусь дзвонить, і коли їй сумно і прикро, вона теж комусь дзвонить. Коли їй просто хочеться побалакати, вона комусь дзвонить, і коли не знає, що їй робити, вона комусь дзвонить. А чоловіки зовсім, зовсім інші. Коли чоловік розсердиться, він ухопить за двері і як гримне ними! «Я пішов, мене поки що не буде!» Правда ж? Я у вас на обличчі бачу, що правда. Так! Бо чоловіки такі. Більшість чоловіків не вміє розмовляти. Більшості чоловіків важко свідчити про Ісуса Христа у себе на роботі. Серед чоловіків-християн ледь не в цілому світі це одна з найбільших проблем — нездатність свідкувати про Ісуса Христа на роботі. Чому так? Тому що вони не вміють розмовляти.

А тому один з найперших наших кроків у служінні — це допомогти чоловікам навчитися говорити. І щоб навчити їх цього, ми даємо їм домашні завдання з роботи над навчальними матеріалами. А потім, у кінці тижня, вони збираються разом — шестеро чоловіків, чи восьмеро, чи, можливо, троє — і обговорюють вивчений матеріал у малій групі, і через те, що вони знають один одного, вони почуваються вільніше, не нервують і можуть сказати кілька слів. Далі отримують нове завдання, яке мають опрацювати вдома. Через тиждень вони сходяться знову для обговорення вивченого. Так відбувається тиждень за тижнем, і десь через півроку раптом у них відкриваються очі, і вони починають щось розуміти. Кілька разів у мене було таке, що до мене підходили і казали: «Аврааме! Я зараз здатний на те, чого раніше ніколи не міг зробити. Я можу розповідати про Ісуса. Я завжди хотів розповідати про Ісуса і завжди почувався винуватим, що я про Нього не говорю. А зараз я нарешті можу говорити про Ісуса!» Коли чоловіки починають розуміти, що вони можуть розповідати про Ісуса, тоді міняється все. Тоді вони вдома розповідають дружинам про те, що вивчають. А наступного ранку десь на зупинці чи деінде вони дивляться, хто підходить, і знаходять можливість розповісти іншим про Ісуса Христа. Тому що зараз вони вже готові, їх тепер наповнює хвилювання і радість від того, що в них є можливість розповісти іншим про найдорожче у житті.

4. Здатність до передачі

На початку лекції я вже згадував про передачу служіння, а потім тоді, коли говорили, як брати в Україні передавали його від одного до іншого. Дещо згодом ми ще повернемося до цього.

А зараз я хотів би розглянути ось який момент.

Представлення служіння наставництва та передача його в руки місцевих працівників

Як саме його треба передати? Як його передати з однієї області в іншу, з однієї країни в іншу, з одного міста до іншого, з однієї церкви до іншої?

Я хочу почати з одного запитання. Запитання, яке хотів би поставити кожному з вас і над яким просив би дуже серйозно поміркувати. Я хочу відправити вас до Африки, у мене для вас є там праця. Я хотів би, що ви відкрили там мережу зі ста кав'ярень «Starbucks». Готові? Усі ж люблять каву в «Starbucks», правда? Смачна ж у них кавка? Ви бачили, які в них кав'ярні, бачили, як там що робиться. Ну що, готові починати працю в Африці? Як ви підійдете до цього завдання, з чого почнете? Хто хотів би зголоситися? Не проста це справа, еге ж?

Нам довелося зробити щось подібне, коли Бог закликав мене до Росії. Як досягнути Росії? Росія величезна — найбільша країна у світі. Удвічі більша за Канаду, яка за площею друга у світі. Я міг поїхати до Росії, міг провести там ціле своє життя, і нічого б не змінилося ані на грам. Навіть ні на стільки, ані

на краплиночку. Але слава Богу, Ісус Христос знав, що робить. Ісус Христос залишив власний приклад підготовки дванадцятьох. Слава Богу, Він до цього показав нам в Україні, що треба робити з дванадцятьма чоловіками. Слава Богу, Він показав моему керівникові, директору моєї місіонерської організації, що потрібно послати до Росії дванадцять чоловіків. Він сказав мені: «Аврааме, може, пошлете дванадцять чоловіків до Росії?» Саме так ми й зробили. Ми відправили дванадцять чоловіків, розмістивши їх у різних куточках Росії, у різних регіонах. Далі — найцікавіше. Ви всі знаєте про Росію, знаєте про Сибір, про холодний клімат, про проблеми, які переживають люди.

Але щоб зрозуміти, як все відбувалося, можна взяти приклад з іншої північної країни. Візьмімо Канаду. Гаразд? Є провінція Альберта, а далеко на півночі цієї провінції є містечко Пісривер. Можливо, доводилося чути про містечко Пісривер. І що робити місіонерам в Пісривері? Правильно — вгадали. Вгадали. Саме так, місіонер хапає мобільний телефон і дзвонить: «Аврааме, допоможіть! Що мені робити?» І на такі дзвінки я відповідав: «Те ж саме, що я робив. Я підготував вас для того, щоб ви готували дванадцять чоловіків. Я підготував вас для роботи з організації церков, підготував вас для проведення навчання, для наставницького служіння. Ви готувалися, виконуючи практичні завдання. Так робив Ісус, тож тепер беріться і робіть те, що робив Ісус».

А далі грудка снігу робиться все більшою і більшою, і стає все цікавіше. Пройде небагато часу, і цей місіонер на півночі, у забутому всіма Пісривері, підготує дванадцять чоловіків. І ці дванадцять чоловіків роз'їдуться всією провінцією. Вони приїдуть до Едмонтону, до Калгарі, до Левбріджа, до Реддіра, до інших міст, і знаєте що? Навіть після цього залишиться ще зо п'ять чоловіків, яких можна послати ще кудись. І раптом з'являється можливість мати Божий вплив на цілу провінцію.

І ви побачили, що у нас з'явилися люди по цілій провінції у різних містах, і тепер можна починати впливати на всю провінцію. Саме це я хотів би показати вам, розповідаючи про роботу в Росії.

/// 6 /// Операція «Росія» — МАПА

У рамках служіння ПЛВЦ у різні куточки Росії були скеровані дванадцять місіонерів. Кожен із цих дванадцяти місіонерів готував до служіння по дванадцять росіян. Якщо з математикою у вас все гаразд, то ви знаєте, що 12 на 12 дорівнює 144. І сьогодні в нас є 144 росіянина, які щотижня проводять заняття з вивчення Божого Слова для п'яти тисяч осіб. П'ять тисяч осіб готуються до кращого життя, до життя святішого. П'ять тисяч осіб готують себе до служіння Ісусові Христу. І через це я можу бути тут із вами, тому що Бог поклав у серця цих людей незламне бажання виконувати це служіння, і в них це чудово виходить. Керівники деномінації, з якою ми працювали, побачили, що це служіння є джерелом багатьох благословень, і вони вирішили, що це служіння їм потрібне в усьому братстві. І тепер служіння повністю передається в їхні руки. Ми дуже за це вдячні.

Але зробімо зараз ще один крок і поговорімо ось на яку тему.

V. ВИРОЩУВАННЯ КЕРІВНИКІВ ДЛЯ БОГА — ВСЕСВІТНЄ ЗАСТОСУВАННЯ

Розумієте, зараз ми переживаємо кризу. Щодня до Ісуса Христа приходить 100000 осіб! Мені навіть уявити це важко, важко усвідомити, але така інформація приходить постійно. Уявіть собі — яка краса, правда?! Дивовижна краса, алілуя, слава Богу! Але хто про цих людей буде дбати, хто їм служитиме, хто буде їх виховувати? Нам потрібні керівники церкви. От подумайте — якщо до Ісуса Христа щодня приходить по сто тисяч осіб, то скільки потрібно церков? Якщо у церкві буде 1000 осіб, то це ж трохи більше, ніж у вас в церкві, так? І якщо по тисячу осіб на одну церкву, то треба сто церков, правильно? І церков дещо більших за вашу, і за вашу. Я собі десь так це бачу. Потрібно по сто церков. Сьогодні потрібно сто церков. А значить, і сто пасторів потрібно сьогодні. І, напевно, ви не будете дуже опиратися, якщо буде ще й сто дияконів. Ну поки не страшно, сьогодні ж лише вівторок. Чи, можливо, середа. Може, нам вдасться додати ще сотню, коли прийде четвер, і ще сотню, як буде п'ятниця. Це ще можна собі якось уявити. А що робити наступного тижня? У понеділок — сто, і потім у вівторок, у середу, у четвер... А далі знову такий самий тиждень. Як це збагнути?! Відповіді на це немає. Немає такого стаціонарного навчального закладу, такої школи, такої установи, де могли б бути задоволені потреби цих людей. Ми переживаємо світову кризу. Але! Ісус Христос мав відповідь, у Нього була готова стратегія спонтанного зростання ще задовго до того, як тут з'явилися ми. Стратегія місцевого наставництва та практичного учнівства, яке здійснюється з групами людей. Нам випала честь побачити її практичне втілення, побачити, як у різних куточках люди зростають до рівня духовних керівників у Царстві Ісуса Христа.

І я хотів би коротко зупинитися на тих можливостях служіння, які Бог сьогодні відкриває перед нами у світі.

Перед нами мапа світу, і на ній ми бачимо нужденні, нещасні регіони. Жовтим кольором позначено ті місця, де люди зазнають переслідувань. Більшість гонінь на християн зараз відбувається з боку мусульман. Є країни, в яких християни переслідуються комуністичною владою, але здебільшого гоніння відбуваються там, де правлять мусульмани.

Крім того, тут також зображені злиденні регіони. Зеленим позначено ті регіони, де більшість населення живе у злиднях і заробляє менше за два долари на день. Це далеко за межею бідності. З цих заробітків нерідко доводиться утримувати дружину, дітей, всю сім'ю. Бачимо, де люди живуть у величезній нужді.

Керівники нашої місіонерської організації шукають таких людей, які з огляду на те, що Бог здійснив в Україні та в Росії, наважилися б сказати: «Я хотів би зробити щось подібне і в інших країнах також».

Тут наведено перелік цих країн. Бачите, є тут Північна Корея, Саудівська Аравія, Лаос, В'єтнам, Іран, і Ємен, і Куба, Колумбія тощо. Наведено тут і дані щодо населення, вказано, у чому полягає найбільша потреба... Ми не будемо відводити на це час, але подивіться, тут є перелік, в якому наведено близько п'ятдесяти країн, де люди страждають і дуже потребують допомоги. Там працюють пастори без підготовки, без освіти, без можливості відвідувати біблійну школу чи якось вивчати Біблію. Вони так і залишатимуться без цього всього, якщо ніхто до них не приїде і не принесе їм метод практичної підготовки керівників у служінні, який винайшов сам Ісус.

VI. ОБРАЗ МАЙБУТНЬОГО

Що станеться, якщо ми справді візьмемося до застосування цього методу у всесвітньому масштабі? Я славлю Бога, що у багатьох куточках світу є різні групи, різні організації, які займаються таким або дуже, дуже подібним служінням. Слава Богу за це! І що відбудеться, якщо така праця буде здійснюватися в масштабах цілого світу? Зараз дуже багато людей приходить до пізнання Ісуса Христа, і нам потрібно якось задовольнити цю потребу.

Щоб побачити образ майбутнього, я хотів би озирнутися в минуле та поглянути на одну людину в історії і подивитися на те, що вона робила.

Це ледь не чарівна історія про одну людину та її духовний спадок. На мою думку, ця людина краще за будь-кого іншого зрозуміла таємне служіння Ісуса Христа. І вона стала впроваджувати його у своїй країні.

Ми говоримо про Джона Веслі. Джон Веслі народився у жажливий, відчайдушний, злий час, який переживала Англія. Це був період одного з найглибших падінь Англії. Скрізь розпуста, скрізь бруд та сварки. Нерідко у чоловіків було по кілька коханок, а іноді навіть інша дружина в іншому місті.

Скрізь панувала смерть — і в халупах, і в заможних будинках. Уранці містом їздила поліція та збирала трупи немовлят. Контролю за народжуваністю не було, у жінок народжувалися діти, яких вони просто залишали десь на сходах чи деінде. Без догляду немовлята просто помирали. А поліція зранку їздила і їх збирала. Зранку поліція збирала і трупи жінок, до смерті побитих чоловіками. Поліція їхала ранішнім містом і збирала трупи чоловіків, застрелених чи зарізаних ножом у нічних сутичках. Ось така страшна була тоді ситуація в Англії, і в ту темну годину народився на світ Джон Веслі.

Коли Джонови Веслі було сорок років, він довідався про таємне служіння Ісуса. Він зрозумів, що головним завданням Ісуса була підготовка царів для духовного Царства, підготовка чоловіків до правління у Його Царстві, до правління в Його церкві. І Джон Веслі почав це впроваджувати. Він почав їздити по невеличких містечках — мені здається, він здебільшого служив у містечках і селах, а не в густонаселених містах — і ділитися знаннями з чоловіками та жінками. Часто він організовував роботу, ділячи людей на групи по дванадцять осіб, і проводив для них заняття з вивчення Біблії, де лише була можливість: у сараях, на кухні, іноді навіть просто неба. Коли надходив вечір, він просто прив'язував свого коня і лягав десь спати, якщо хтось давав йому місце для ночівлі.

Джон Веслі! Він робив це впродовж 40 років. Займався цим служінням аж до вісімдесятирічного віку.

Я знаю, іноді ви згадуєте про те, на які великі жертви вам доводиться іти. Буває, і мені теж здається, що я багато жертвую. Але чи готові ви потрудитися так, як Джон Веслі? Хто з присутніх хотів би їздити на коні до вісімдесяти років? Я куплю вам коня, якщо треба, гаразд? Я готовий купити вам коня, якщо ви готові їздити на тому коні до вісімдесяти років. Джон Веслі їздив.

Для своїх послідовників він установив такий розподіл часу: вісім годин на день для особистих потреб (вдягання, їда, сон), далі вісім годин у Божому Слові (слухання і молитва, дослідження і молитва), і далі вісім годин на проповідь, проведення навчання для інших та служіння.

Джону Веслі належать такі слова: «Дайте мені сто чоловіків, які не люблять нікого, крім Бога, і не ненавидять нічого, крім гріха, і я зміню лице землі!» І я вам хочу сьогодні сказати, що Авраам Бібл ненавидить гріх.

Подивімося на те, що сталося завдяки служінню Джона Веслі.

Коли Джон Веслі помер, майже у той самий час Вільям Кері поїхав до Індії місіонером. Він відомий як один з перших та найвпливовіших західних місіонерів, які працювали в інших країнах. Мені здається, він переклав Біблію на шість чи вісім місцевих мов. Сьогодні в Індії 18 мільйонів віруючих.

Вілберфорс став прем'єр-міністром Англії, і в нього був чіткий життєвий план, була ціль, яких він усіма силами намагався досягти — звільнити Об'єднане Королівство Великої Британії від рабства, звільнити рабів у всіх тих регіонах, де розповсюджувалася влада Великої Британії. І йому вдалося цього досягти, тому що він уважав, що всі люди створені рівними. Рабство було заборонене в Англії, потім у Європі, у Франції, Німеччині і, врешті-решт, у Північній Америці.

Ми знаємо про Джорджа Мюллера.

Якщо пригадати, то ось що відбувалося. Джон Веслі пропрацював сорок років, і його послідовники несли розпочате ним служіння ще сорок років. Маємо період у 80 років. Уся Англія змінилася. В Англії скрізь з'являлися духовні герої, духовні велетні, духовні правителі, які силою здобували Боже Царство та несли його до інших людей.

Джордж Мюллер (і одночасно з ним і інші люди) утримував великі сиротинці — не один, а кілька — і в них жили тисячі сиріт.

Девід Лівінгстоун відкрив шлях до Африки. Завдяки йому до Африки поїхали місіонери. У той час, брати і сестри, у Північній Америці ще майже нічого не було, не було ще нічого у США та Канаді, з яких зараз по світу їде багато місіонерів. Місіонери їхали з Англії, і він для них проклав туди дорогу.

Гадсон Тейлор поїхав до Китаю. Зараз у Китаї 50 мільйонів віруючих. І щодня — повірте, брати й сестри, — відбувається чудо, я от недавно, кілька днів тому, знову про це чув — щодня 25 тисяч людей схиляють коліна перед Ісусом Христом та омиваються Кров'ю Агнця.

Королева Вікторія, вона правила 63 роки. Бог її життя все подовжував, і подовжував, і подовжував, неначе гумку. Наскільки я знаю, від часів Адама і Єви до наших днів у цілому світі було лише два інших правителі, які правили довше за королеву Вікторію. Британські війська покрили всю земну кулю, Англія змінила назву й стала Великою Британією. Влада цієї імперії простягалася — ви собі лише уявіть — на 25 % території світу. 25 % світу належали Великій Британії. Такого раніше не траплялося з жодною країною. Але це була християнська держава, якій Бог дав владу та вплив на цілий світ. Разом із військами до інших країн їхали і місіонери. І що відбулося? Християнство стало світовою релігією. Цього раніше ніколи не було. Ось таке помазання лежало на служінні Джона Веслі. І сьогодні, якщо хочете знати мою думку, у світі десь 70, а можливо, навіть і 80 % усіх віруючих — це послідовники Джона Веслі, тому що Джон Веслі мав бачення, Джон Веслі постановив собі, що він робитиме те, що робив Ісус. І його праця принесла такі самі результати, які були в Ісуса та дванадцяти апостолів. Бог благословив їх так само, і Євангелія ще раз рознеслася цілим світом.

ПІДСУМОК

На закінчення помолімося.

Небесний Отче, дякуємо Тобі за Твою працю та за Твоє величне бачення. Ми вдячні Тобі, що Ти створив землю, цей світ і все, що в ній, і що Ти побачив створену красу і сказав, що це добре. Дякуємо Тобі за це. Ми дякуємо і за те, що у Тебе був задум викуплення, щоб у людства була друга можливість прийти і пізнати Тебе. Ми дякуємо Тобі, Ісусе Христе, що Ти цю другу можливість дав нам, померши на хресті та перемігши смерть, заплативши ціну нашого гріха, а потім піднявшись до життя та встановивши своє Царство. Ісусе, я люблю Тебе, я люблю Тебе, тому що Ти сказав: «Я приготував дім, і в цьому домі є багато кімнат, багато осель, багато місця». Дякую Тобі, Ісусе, що у Тебе є місце для нових людей, які ще мають покаятися в своїх гріхах та навернутися до Тебе, щоб отримати спасіння. Дякую Тобі за це, Господи Ісусе.

Духу Святий, дякую Тобі за Твоє служіння, яке Ти нині здійснюєш на всій землі, і за те, що все залежить не від нас, тому що не силою й не міццю, але тільки Божим Духом. І я молюся, Духу Святий, щоб Ти діяв серед нас, у наших церквах, у нашій частині світу, там, де ми живемо, тому що ми потребуємо Тебе. Ми потребуємо Твого Божественного служіння.

Господи, ми лише можемо сказати — і сподіваюся, сьогодні тут є ті, хто захоче сказати ці слова — ті самі слова, які сказав Ісая: «Господи, ось я, пошли мене. Будь ласка, Господи, пошли мене.

Ми просимо про це в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Амінь.

Благословень вам, любі друзі!

Ми раді запропонувати вам відео-, аудіо- та друковані матеріали, які були створені служінням **Нове життя для церков**. Вам надається право після завершення практичного завдання використовувати цю лекцію в роботі з іншими людьми.